

Arrest

nr. 218 688 van 22 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juni 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : E.(..)

voornaam : K. D. (..)

geboortedatum : 31.12.1984

geboorteplaats : Lome nationaliteit: Togo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 5.06.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend per post werd verstuurd op 20.07.2014 (bijlage 13qq van 17.07.2014 en dat werd betekend op 21.10.2016 (bijlage 13 van 31.08.2016). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De asielaanvraag, alsook de aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Op 8.03.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane D. M. D. (...) (°2.12.1978). Op 23.04.2018 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hij verklaart verder geen kinderen of familie in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen,.

Betrokkene verklaart op 5.06.2018 aan een ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dat hij naar België is gekomen omdat hij een probleem had met een Togolese kapitein uit het leger en hij verklaart ook in België te zijn omwille van zijn gezondheid. Hij verklaart niet te kunnen/willen terugkeren, omdat zijn gezondheid het niet toe laat en omdat hij de vrouw van zijn leven heeft gevonden en met haar wil samen leven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggedeid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan,.

Betrokkene verklaart op 5.06.2018 aan een ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dat hij astma heeft. Hij toont echter niet aan dat deze medische problemen hem belemmeren om te reizen of terug te keren naar Togo. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de rechtspleging

2.1. Via faxbericht van 12 maart 2019 vraagt de advocaat van verzoekende partij om uitstel van de behandeling van onderhavige zaak omdat verzoekende partij op 1 juni 2018 beroep heeft aangetekend bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 23 april 2018 waarbij de registratie van de wettelijke samenwoning werd geweigerd. Op 12 januari 2019 heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand evenwel laten weten zich niet langer te verzetten tegen de registratie van de wettelijke samenwoning. De zaak voor de Rechtbank van Eerste Aanleg is thans in beraad en uitspraak wordt verwacht op 15 maart 2019. De advocaat van verzoekende partij is van oordeel dat het vonnis dat zal uitgesproken worden van essentieel belang is om te kunnen oordelen in onderhavig beroep. Bijgevolg wordt gevraagd de zittingsdatum van de Raad uit te stellen tot na kennisgeving van het vonnis waarbij de suggestie van een termijn van veertien dagen wordt gedaan.

Ter terechtzitting herhaalt de advocaat van verzoekende partij de vraag tot uitstel.

2.2. De verwerende partij repliceert ter terechtzitting dat dit alles geen invloed kan hebben op de bestreden beslissing en dat verzoekende partij steeds de opheffing of opschorting kan vragen van het inreisverbod indien de ambtenaar van de burgerlijke stand alsnog overgaat tot de registratie.

2.3. De Raad oordeelt dat er in casu geen reden is tot uitstel van de zaak. Hoewel de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning een overweging vormt van de bestreden beslissing, dient gesteld dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Op het ogenblik van de bestreden beslissing lag enkel de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning voor. Het gegeven dat de verzoekende partij hiertegen beroep heeft ingesteld doet hieraan geen afbreuk nu dergelijk beroep geen schorsende werking heeft en het beginsel van "*le privilège du préalable*" geldt waardoor de verwerende partij zich wel degelijk op de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning kan steunen. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Het bij het faxbericht van 12 maart 2019 gevoegde stuk waaruit moet blijken dat de ambtenaar van de burgerlijke stand zich niet langer verzet tegen de registratie van de wettelijke samenwoning en dat mogelijk tot gevolg kan hebben dat de Rechtbank van Eerste Aanleg de vordering van verzoekende partij gegrond verklaart, is aldus geen dienstig element dat een invloed kan hebben op de beoordeling van onderhavige zaak.

Om die reden wordt de vraag tot uitstel verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL:

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"), artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest"), de artikelen 5 en 11.2 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna "Terugkeerrichtlijn"), de artikelen 74/11, 74/13 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vreemdelingenwet"), de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. "

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

" 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt vol sens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald. en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid...)"

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schrijft voor:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor het opleggen van een inreisverbod en de bepaling van de duur ervan rekening te houden met de individuele omstandigheden.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " {Pari St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...). "

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat verwerende partij onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, waarbij desgevallend een inreisverbod kan worden opgelegd van maximum drie jaar in een aantal specifieke gevallen.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat verwerende partij gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat zij hierbij ook op zorgvuldige wijze de "specifieke omstandigheden" van verzoeker in rekening dient te nemen.

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

Verwerende partij verantwoordt op geen enkele manier waarom zij ervoor opteert om de maximum voorgeschreven termijn van 3 jaar te hanteren. Sterker nog, de bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat "uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar". Met deze stelling keert verwerende partij de zaken om, als zou automatisch de maximumtermijn van 3 jaar inreisverbod moeten worden opgelegd, tenzij er elementen worden gevonden om een kortere termijn op te leggen. Hiermee

schenkt zij duidelijk de op haar rustende motiveringsplicht: het is aan haar om te verantwoorden waarom zij voor de maximale termijn van 3 jaar opteert.

Verwerende partij verwijst enkel naar de strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen, hieruit concluderend dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetgeen een inreisverbod van niet minder dan acht jaar zou rechtvaardigen.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijft zonder enig onderscheid voor dat "de" omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. *Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23*), zodat de vaststelling een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd moet worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen.

In casu lijkt de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd automatisch te leiden tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar. Verzoeker kan echter niet begrijpen waarom een dergelijk zware termijn van acht jaar wordt opgelegd.

Er zijn immers omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker, die verwerende partij in rekening had moeten brengen en in de motivering had moeten opnemen.

Privé- en familielevens:

Met betrekking tot verzoekers gezinsleven stelt de bestreden beslissing als volgt :

"Op 8.03.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane D. M. D. (...) (°2.12.1978). Op 23.04.2018 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hij verklaart verder geen kinderen of familie in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. "

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt volgens verwerende partij een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Verwerende partij maakt bijgevolg geen eigen afweging van dit gezinsleven, maar baseert zich louter op deze weigeringsbeslissing.

Hiermee schendt verwerende partij artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"7. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn. Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar evengoed een feitelijk gezinsleven zijn. Zo heeft het Europees Hof al beslist dat er tussen een minderjarige en een volwassene die geen familie was maar zorg droeg voor het kind een familieband aanwezig was (EHRM, X, Y and Z v. the United Kingdom, application no. 21830/93 Judgment [GC] of 22 April 1997).

Het loutere feit dat de stad Antwerpen op basis van een niet-bindend advies van het Openbaar Ministerie oordeelde dat de wettelijke samenwoning niet kon geregistreerd worden ontslaat verwerende partij er niet van alle nuttige feiten te betrekken in de beoordeling van het bestaan van dit familieleven. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand put de rechtsvraag of er een gezinsleven bestaat met andere woorden niet uit.

Verwerende partij diende verzoekers gezinsleven dan ook in concreto te beoordelen op basis van alle individuele elementen. Louter verwijzen naar beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand volstaat niet om te besluiten dat de relatie niet oprecht zou zijn en bijgevolg geen gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM kan worden aangenomen.

Een loutere verwijzing schiet des te meer tekort nu de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand essentiële elementen omtrent het bestaan van een gezinsleven onbesproken laat.

De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand bevat in feite enkel overwegingen omtrent het verleden van verzoeker, met name de verblijfsrechtelijke procedures die hij in het verleden heeft doorlopen en zijn eerdere relaties, allen gesitueerd voordat hij zijn huidige partner leerde kennen. Deze elementen hebben geen uitstaans met het gezinsleven van verzoeker met zijn huidige partner. Het enige element dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand bevat omtrent de verhouding tussen verzoeker en zijn huidige partner is de vaststelling dat verzoeker 6 jaar jonger is dan zijn huidige partner.

De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand laat onder andere volgende essentiële elementen omtrent het bestaan van een gezinsleven, waarvan verwerende partij kennis had of minstens behoorde te hebben, onbesproken:

- het feit dat verzoeker en zijn partner sinds 2015 een duurzame relatie hebben;
- het feit dat verzoeker en zijn partner sinds december 2016 samenwonen;
- het feit dat de kinderen van verzoekers partner bij hen inwonen en dat zij samen een hecht gezin vormen.

Bij onderhavig verzoekschrift worden nog extra stukken voorgelegd die het voorgaande aantonen:

- Gezinssamenstelling
- Brief OCWM Antwerpen gericht aan verzoeker d.d. 13.09.2017
- Brief OCWM Antwerpen gericht aan verzoeker d.d. 23.02.2018

Uit deze stukken blijkt dat verzoeker op hetzelfde adres woont als zijn partner en haar minderjarige kinderen.

- Attest opgesteld door mvr. Nancy Pauwels, directeur van Basisschool De Kleine Jacob
- Attest opgesteld door mvr. Anne de Wandel, leerkracht van Basisschool De Kleine Jacob

Uit deze stukken blijkt dat verzoeker de jongste dochter van zijn partner van en naar school brengt en helpt bij haar huiswerk.

- Foto's verzoeker en zijn partner
- Foto's verzoeker met de kinderen van zijn partner

Uit deze foto's blijkt dat verzoeker en zijn partner een hecht koppel vormen, en een warm gezin hebben gevormd met de kinderen van verzoekers partner..

- Foto's van het verloofsfeest van verzoeker en zijn partner
- Uitnodiging verloofsfeest van verzoeker en zijn partner

Hieruit blijkt dat verzoeker en zijn partner er belang aan hechten hun relatie te formaliseren en te vieren met familie en vrienden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door louter te verwijzen naar beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om te besluiten dat de relatie niet oprecht zou zijn en bijgevolg geen gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM kan worden aangenomen, zonder verder rekening te houden met de inhoudelijke kwaliteit van deze beslissing noch met de elementen waarvan zij kennis had of behoorde te hebben, gaat verwerende partij manifest in tegen dit fundamenteel principe.

Aangezien zij reeds nalaat een grondig onderzoek te voeren naar het bestaan van een gezinsleven in hoofde van verzoeker, laat verwerende partij a fortiori na te onderzoeken of artikel 8 EVRM de inmenging in verzoekers gezinsleven en privéleven verbiedt en of artikel 8 EVRM verplicht een verblijfsmachtiging toe te kennen. Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 17 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gui t. Zwitserland, § 63.).

Indien zij een dergelijk onderzoek had gevoerd dan had verwerende partij moeten vaststellen dat het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar een ongerechtvaardigde inmenging in verzoekers familieleven uitmaakt, nu hij hierdoor wordt gedwongen minstens 3 jaar gescheiden te leven van zijn partner en de kinderen van zijn partner. Aangezien zij de Belgische nationaliteit hebben, en in België respectievelijk werken en naar school gaan kan immers niet van hen verwacht worden dat zij verzoeker achterna reizen naar Togo om aldaar hun gezinsleven verder uit te oefenen.

Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoekers gezinsleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRR voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.

Hoger belang van het kind

Ook met het hoger belang van het kind, in casu de minderjarige kinderen van verzoekers partner die bij hen inwonen en die een hechte band hebben met verzoeker, werd op geen enkele manier rekening gehouden bij het opleggen van een inreisverbod en de bepaling van de duur van dit inreisverbod.

Opnieuw moet worden verwezen naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat voorschrijft dat bij elke beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind.

Ook artikel 24 van het Handvest verplicht verwerende partij om bij het nemen van beslissingen ter uitvoering van de Terugkeerrichtlijn ten opzichte van kinderen - en bij uitbreiding alle maatregelen ten aanzien van kinderen - het belang van het kind in rekening te brengen.

Nochtans kan uit de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele wijze worden afgeleid dat dit gebeurde.

De beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker voor minstens drie jaar zal worden gescheiden van de kinderen van zijn partner met wie hij samenwoont en een zeer hechte band heeft. Aldus heeft de bestreden beslissing verstrekende gevolgen voor deze kinderen en mag aldus verwacht worden dat hun hoger belang in aanmerking werd genomen, quod non.

Om dit onderdeel van het middel te staven, verwijst verzoeker verder naar het arrest van Uw Raad nr. 97.183 van 21 februari 2013 :

" Artikel 5, § 5 van de richtlijn 2003/86/EG bepaalt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen. "

2.6. In de memorie van toelichting van 10 mei 2006 bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Pari.St. Kamer, 2005-2006, nr. 53 2478/001, 69-70) werd hierover het volgende gesteld:

Overeenkomstig artikel 5, § 5 van de richtlijn zal in het kader van de onderzoek van de aanvraag terdege rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind tijdens het onderzoek van de aanvraag. Om op de opmerking van de Raad van State in verband met dit onderwerp te antwoorden, wordt artikel 12bis in ontwerp aangevuld met een § 7 op dit punt.

Er moet echter worden gewezen op het feit dat deze bepaling slechts een toepassing is van artikel 3, § 1 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 (goedgekeurd door de wet van 25 november 1991 - Belgisch Staatsblad, 17.01.1992), dat het volgende bepaalt: "Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door (...) bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2.7. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cfr. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206).

In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

2.8. Het is in deze context echter van belang om oog te hebben voor artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheidpassend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. " (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395)

2.9. Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van artikel 5 van richtlijn 2003/86/EG.

2.10. De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: "Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)"

Deze toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52 § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

(...)

2.18. (...) Ook voor wat betreft de tweede bestreden beslissing blijkt noch uit het bevel zelf noch uit het administratief dossier dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het belang van de minderjarige dochter. In haar nota met opmerkingen toont de verwerende partij dit ook niet aan.

(...) De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de omzetting vormt van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: Terugkeerrichtlijn) (cfr. Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98.) bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn Lidstaten daarenboven eveneens gehouden om artikel 24 van het Handvest na te leven.

Aangezien uit de tweede bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden van verzoekster, minstens dat die elementen in overweging werden genomen die redelijkerwijs in aanmerking dienden genomen te worden, met name het bestaan van haar minderjarig dochter, werd de tweede bestreden beslissing niet redelijk verantwoord en maakt het dan ook een schending uit van het redelijkheidsbeginsel. "

In casu kan uit de bestreden beslissing op geen enkele manier worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen van verzoekers partner. Zelfs indien verwerende partij van mening was dat de bestreden beslissing in overeenstemming is met het hoger belang van het kind, had zij hierover motieven moeten opnemen of tenminste impliciet moeten laten blijken dat zij hiermee rekening hield, quod non."

3.2. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanhaalt, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en geen uitstaans heeft met een inreisverbod zodat de verwijzing naar dit artikel faalt in rechte.

3.3. De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C- 141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich in casu nog rechtstreeks kan beroepen op de door haar aangehaalde artikelen van de betreffende richtlijn.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt enerzijds gemotiveerd waarom de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel waarbij verwezen wordt naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en wordt omtrent de duur van het inreisverbod gemotiveerd dat deze drie jaar is omdat alle aanvragen van de verzoekende partij negatief werden afgesloten, de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat er geen schending van artikel 8 EVRM voorligt, dat ook de ongestaafde beweringen van verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM opleveren evenmin als haar verklaringen

inzake haar medische toestand. De verwerende partij besluit daaruit dat verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven en dat al deze elementen tezamen met het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar verantwoordt gelet op de hardnekkigheid van verzoekende partij om illegaal in België te willen verblijven. Er zijn geen omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.8. Verzoekende partij betoogt in essentie dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke omstandigheden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Verzoekende partij is evenwel geenszins ernstig. Zij citeert slechts een deel van de motivering aangaande de duur van het inreisverbod, met name waar gesteld wordt: *“Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”* maar zij gaat daarmee in het geheel voorbij aan de motivering die daaraan voorafgaat, met name: *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

De asielaanvraag, alsook de aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Op 8.03.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane D. M. D. (..) (°2.12.1978). Op 23.04.2018 weigerde de stad Antwerpen deze

wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hij verklaart verder geen kinderen of familie in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen,.

Betrokkene verklaart op 5.06.2018 aan een ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dat hij naar België is gekomen omdat hij een probleem had met een Togolese kapitein uit het leger en hij verklaart ook in België te zijn omwille van zijn gezondheid. Hij verklaart niet te kunnen/willen terugkeren, omdat zijn gezondheid het niet toe laat en omdat hij de vrouw van zijn leven heeft gevonden en met haar wil samen leven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan,.

Betrokkene verklaart op 5.06.2018 aan een ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dat hij astma heeft. Hij toont echter niet aan dat deze medische problemen hem belemmeren om te reizen of terug te keren naar Togo. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel.”

Uit deze motivering blijkt duidelijk dat de verwerende partij ook heeft gehad voor de omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken en geenszins, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk betoogt, op automatische wijze is overgegaan tot de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, daarbij enkel wijzende op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd;

Voorts wordt nergens in de bestreden beslissing gewezen op de strafrechtelijke veroordelingen die verzoekende partij heeft opgelopen om een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Dit betoog is geenszins van toepassing op onderhavig geval.

3.9. Verzoekende partij stelt voorts dat rekening had moeten gehouden worden met haar privé- en gezinsleven en het hoger belang van het kind. Zij voert dienaangaande ook een schending van artikel 8 EVRM aan.

3.10. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor het vermeende gezinsleven van verzoekende partij. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: “Op 8.03.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane D. M. D. (...) (°2.12.1978). Op 23.04.2018 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hij verklaart verder geen kinderen of familie in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven met de partner niet aanvaardt, gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 23 april 2018 weigerde de wettelijke samenwoning te registreren. Deze weigering was gestoeld op het feit dat de verklaring van wettelijke samenwoning kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekende partij.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte de facto relatie tussen partners. Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen met haar stelling dat een verwijzing naar deze beslissing niet afdoende zou zijn om het bestaan van een werkelijk gezinsleven te betwisten.

De kritiek op de beslissing tot weigering van de wettelijke samenwoning is niet dienstig, gezien deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Het loutere gegeven dat verzoekende partij tegen deze beslissing beroep heeft aangetekend, maakt evenmin dat de verwerende partij zich niet zou mogen enten op deze beslissing om haar beslissing te onderbouwen. Indien zij alsnog gelijk

krijgt bij haar ingestelde beroep dan kan zij steeds de opheffing van het inreisverbod op grond daarvan vragen.

Verzoekende partij betoogt dat zij al sinds 2016 samenwoont met haar vermeende partner en zij samen met de kinderen van de partner een hecht gezin vormt, maar de Raad wijst erop dat een gezamenlijke verblijfplaats op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoont, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekende partij stelt dat zij bij haar verzoekschrift bijkomende bewijzen voegt van haar gezinsleven, dient te worden vastgesteld dat: uit stuk 4 "*Gezinssamenstelling*", dat dateert van 5 januari 2018, alleszins niet blijkt dat verzoekende partij ook ingeschreven stond op hetzelfde adres als mevrouw D.M. en haar twee kinderen. Het feit dat er dan twee brieven van het OCMW t.a.v. verzoekende partij gericht zijn naar het adres van haar vermeende partner (stukken 5 en 6), toont geen samenwonen aan, minstens toont dit geen hechte gezinsband aan in de zin van artikel 8 EVRM.

De verklaringen in stukken 7 en 8 betreffen enkel verklaringen op eer, die niet meer zijn dan een verklaring dat verzoekende partij de kinderen van mevrouw naar school zou brengen en zou afhalen. De foto's zijn ongedateerd en bevatten geen indicatie omtrent de erop afgebeelde personen. Ook hieruit kan geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM worden aangetoond. De verlovingsuitnodiging is, gelet op wat voorafgaat, evenmin van aard om een oprechte en effectief beleefde partnerrelatie aan te tonen.

Aangezien verzoekende partij geen oprecht en beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met mevrouw M.D. aannemelijk maakt, vloeit hieruit voort dat verzoekende partij evenmin met de kinderen van mevrouw M.D., die tot het gezin van mevrouw M.D. behoren, een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat het hoger belang van de kinderen geschonden wordt door het bestreden inreisverbod. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij hieromtrent zou moeten motiveren. Een schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven in België aannemelijk maakt, kan zij bezwaarlijk voorhouden dat het inreisverbod op dit gezinsleven ingrijpt.

Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot het aangevoerde gezinsleven blijkt niet. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele concrete wijze toelicht waaruit haar privéleven in België zou bestaan dat beschermenswaardig is. Ook hier maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

3.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER